

Arrest

nr. 107 407 van 26 juli 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 20 december 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor asiel en migratie van 19 november 2012 houdende weigering van de verlenging van het tijdelijke verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 januari 2013 met referentenummer X

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 februari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat I. VAN DEN BOSSCHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De eerste bestreden beslissing luidt als volgt :

“Weigering verlenging tijdelijk verblijf (met bevel om het grondgebied te verlaten)

Het tijdelijk verblijf van betrokkene, verstreken sinds 23.01.2012 waarvan betrokkene houder is in toepassing van de artikelen 9 (9 bis) en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 15 september 2006, kan niet verder verlengd worden.

Redenen:

Overwegende dat betrokkene gemachtigd werd tot een verblijf in België van meer dan drie maanden met beperkte duur.

Overwegende dat betrokkene deze machtiging heeft gekregen op voorlegging van een arbeidskaart B als uitbener geldig tot 20.12.2010 voor rekening van MEAT TEAM BVBA Kloosterstraat 14/A 9240 Zele.

Overwegende dat een nieuwe geldige arbeidskaart B als voorwaarde werd gesteld voor een verlenging van haar verblijf.

Overwegende dat betrokkene zo een A-kaart geldig tot 23.01.2012 heeft verkregen.

Overwegende dat uit een brief afkomstig van het Vlaams Subsidieagentschap voor Werk en Sociale Economie dd. 23.07.2012 blijkt dat de aanvraag tot het bekomen van een arbeidskaart B voor betrokkene vanwege de werkgever BVBA HAB MEAT, Heidebloemstraat 3/ bus 2 9100 Sint-Niklaas werd geweigerd.

Overwegende dat betrokkene geen arbeidskaart B voor een andere werkgever kan voorleggen.

Overwegende dat het verblijf van betrokkene gekoppeld is aan de tewerkstelling van betrokkene.

Betrokkene voldoet om deze redenen niet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden. Het tijdelijk verblijf kan dan ook niet verlengd worden."

1.2. Met de tweede bestreden beslissing wordt aan de verzoekende partij een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten, gegrond op het feit dat "de geldigheid van de A-kaart van betrokkene is verstreken sinds 23.01.2012 en [...] niet meer [kan] worden verlengd".

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Een eerste middel is afgeleid uit de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de daarin vervatte motiveringsplicht, en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Het middel wordt uiteengezet als volgt :

"[...]

2. Juridisch kader

Op grond van artikel 62 van de Vreemdelingenwet moet elke administratieve beslissing met redenen worden omkleed en ter kennis worden gebracht van de betrokken vreemdeling.

De Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen legt eveneens een motiveringsverplichting op. Het tweede artikel van deze wet bepaalt dat de bestuurshandelingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Het derde artikel voegt hieraan toe dat de motivering de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Artikel 6 van de Motiveringswet van 1991 bepaalt dat de wet slechts van toepassing is op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen dan die bepaald in de voorgaande artikelen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur bij het nemen van een bepaalde beslissing deze zorgvuldig moet voorbereiden, nemen en uitvoeren. Dit houdt ondermeer in dat het bestuur op zorgvuldige wijze feiten moet vergaren.

3. Toetsing

3.1. De formele motiveringsplicht werd geschonden

De formele motiveringsverplichting valt uiteen in een evenredigheids- en een draagkrachtvereiste.

Op grond van de evenredigheidsvereiste is het nodig dat de motivering evenredig is aan het belang van de beslissing. In casu betreft het het bevel het land te verlaten. De hierboven geciteerde motivering is niet evenredig aan het belang van de beslissing voor verzoeker. De gevolgen van de beslissing zijn dermate ernstig voor hem dat hij de mogelijkheid moet hebben de redenen te kennen die aanleiding geven tot weigering van vestiging.

Om aan de draagkrachtvereiste voldaan te zijn, is het nodig dat de motivering voldoende concreet en precies is. Dit houdt in dat het bestuur geen vage bewoordingen mag gebruiken en dat de motivering moet toegepast zijn op de concrete situatie. Dit heeft tot gevolg dat algemene formuleringen uit den boze zijn. De ratio legis hiervan is gelegen in het feit dat de overheid haar beoordelingsbevoegdheid effectief en met kennis van zaken moet kunnen uitoefenen.

De beslissing d.d. 19.11.2012 stelt:

"[...]"

Verzoekster werd in het verleden toegelaten tot verblijf van meer dan drie maanden in België. Zij had deze machtiging verkregen op voorlegging van een arbeidskaart B als uitbener bij de BVBA MEAT TEM. Deze arbeidskaart was geldig tot 20 december 2010.

Het verblijf van verzoekster werd vervolgens verlengd tot 23 januari 2012 gezien zij een nieuwe geldige arbeidskaart kon voorleggen.

2.

Bij vonnis d.d. 6 februari 2012 gewezen door de Rechtbank van Koophandel te Dendermonde werd de BVBA MEAT TEAM failliet verklaard.

Ingevolge de financiële moeilijkheden voorafgaand aan het faillissement heeft de zaakvoerder geen verlenging voor verzoekster aangevraagd.

3.

Gezien de BVBA HAB MEAT dringend op zoek was naar werknemers-uitbeners heeft de zaakvoerder, de heer H. T. op 28 april 2012 een aanvraag tot tewerkstelling van een vreemde werknemer ingediend.

4.

Het Vlaams Subsidieagentschap voor Werk en Sociale Economie heeft de BVBA HAB MEAT verzocht hen een kopie van het Belgisch verblijfsdocument van verzoekster te laten geworden.

De BVBA HAB MEAT heeft vervolgens een aantal aangetekende brieven aan de Dienst Arbeidsmigratie en Uitzendkantoren gericht met vermelding van het feitenrelaas en met verzoek de nodige verblijfsdocumenten te willen afleveren (stuk 2).

5.

Uiteindelijk heeft het Vlaams Subsidieagentschap bij schrijven d.d. 20 juni 2012 de BVBA HAB MEAT ter kennis gebracht dat het hen niet toegelaten is arbeidsvergunningen toe te kennen aan personen die niet wettig in België verblijven.

Uit een brief van het Vlaams Subsidieagentschap voor Werk en Sociale Economie d.d. 23 juli 2012 blijkt dat de aanvraag tot het bekomen van een arbeidskaart vanwege de werkgever BVBA HAB MEAT werd geweigerd.

7.

Bij beslissing d.d. 19.11.2012 (ter kennis gebracht op 6.12.2012) werd verzoekster een verlening van een tijdelijk verblijf geweigerd en werd haar het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

8.

Vooreerst wenst verzoekster op te merken dat zij geen kennis had van de financiële moeilijkheden van de BVBA MEAT TEAM.

Verzoekster werd in de waan gelaten dat deze BVBA het nodige zou doen tot aanvraag van een nieuwe arbeidskaart en dat haar verblijf verlengd zou worden.

Niets bleek minder waar te zijn.

Verzoekster stond van de ene op de andere dag op straat, zonder arbeidskaart, zonder verblijfsdocumenten.

De bestreden beslissing stelt dat verzoekster geen arbeidskaart B voor een andere werkgever kon voorleggen. Dit is logisch gezien verzoekster in het ongewisse werd gelaten over het nakende faillissement van de BVBA MEAT TEAM. Zij was in de veronderstelling dat haar werkgever opnieuw het nodige zou doen tot aanvraag tot tewerkstelling. Indien verzoekster op de hoogte was van de precare situatie van haar werkgever, was zij uiteraard op zoek gegaan naar een andere werkgever. Zij heeft nooit deze kans gekregen. Pas na het verstrijken van de geldigheidsduur van haar arbeidskaart en haar bijhorende verblijfsdocument werd het haar duidelijk dat haar werkgever geen nieuwe aanvraag had ingediend. Het kwaad was echter al geschied gezien haar verblijfsdocument verstreken was en zij vanuit niet-wettig verblijf geen arbeidsvergunning kan bekomen.

Bovendien heeft zij naderhand een nieuwe werkgever gevonden, de BVBA HAB MEAT. Deze vennootschap is reeds sinds februari 2012 op zoek naar vijf werknemers-uitbeners. Gelet op de ervaring van verzoekster wenst de BVBA HAB MEAT haar onmiddellijk in dienst te nemen. Het beroep van uitbener is terug te vinden op de lijst van knelpuntberoepen. Dat verzoekster dergelijk knelpuntberoep uitoefent, kan bijgevolg enkel maar toegejuicht worden.

Zodra verzoekster in het bezit is van de vereiste documenten, kan zij onmiddellijk tewerkgesteld worden bij de BVBA HAB MEAT.

9.

Uit bovenstaand feitenrelaas blijkt dat de motivering uit de bestreden beslissing wel objectief correct is, doch het is niet evenredig aan het belang ervan voor verzoekster.

Verzoekster werd door de BVBA MEAT TEAM in de veronderstelling gelaten dat zij het nodige zou doen tot aanvraag tot tewerkstelling van een vreemde werknemer. Ingevolge hun slechte financiële situatie hebben zij niet het nodige gedaan. Verzoekster werd hiervan niet op de hoogte gebracht.

Verzoekster is hier thans het slachtoffer van.

Zij heeft inmiddels in België het 'centrum van haar belangen' gevestigd en wenst alhier door te leven te gaan zoals elke andere medeburger.

Het leven van verzoekster speelt zich in België af.

2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Een louter routineuze en administratieve afhandeling van zaken wordt door de Raad van State niet aanvaard.

De Minister heeft zich uitsluitend gebaseerd op het niet voldoen aan de voorwaarden om haar beslissing te nemen, wat een flagrante schending inhoudt van de zorgvuldigheidsplicht aangezien de minister niet met de vereiste zorgvuldigheid haar beslissing heeft voorbereid en uitgevoerd."

2.1.2. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

2.1.3. De Raad stelt vast dat verzoekster, die zich verzet tegen de motieven van de bestreden beslissing, in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.1.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de verwerende partij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.1.5. Verzoekster stelt vooreerst dat zij geen kennis had van de financiële moeilijkheden bij de BVBA MEAT TEAM, dat zij in de waan werd gelaten dat deze BVBA het nodige zou doen tot aanvraag van een nieuwe arbeidskaart, dat zij echter van de ene dag op de andere op straat stond zonder arbeidskaart en zonder verblijfsdocumenten, dat indien zij op de hoogte was geweest van de precaire situatie van haar werkgever, zij uiteraard op zoek zou zijn gegaan naar een andere werkgever. Bovendien, zo stelt zij, heeft zij naderhand wel een nieuwe werkgever gevonden en zou zij kunnen tewerkgesteld worden als uitbener, hetgeen een knelpuntberoep is. Echter, de aanvraag tot het bekomen van een arbeidskaart werd geweigerd omdat het niet toegelaten is arbeidsvergunningen af te leveren aan personen die niet wettig in België verblijven.

2.1.6. Verzoekster betwist niet dat haar verblijf is gekoppeld aan haar tewerkstelling, en evenmin dat zij geen arbeidskaart kan voorleggen. Aangezien zij er door de verwerende partij in kennis van werd gesteld dat een nieuwe geldige arbeidskaart B als voorwaarde werd gesteld voor een verlenging van zijn verblijf, kwam het haar zelf toe om zich er tijdig van te vergewissen of haar toenmalige werkgever het nodige deed om een nieuwe geldige arbeidskaart te bekomen en om, indien dat niet het geval zou zijn, zelf alles in het werk te stellen om voor het verstrijken van haar wettige verblijfsduur een nieuwe werkgever te zoeken die de noodzakelijke stappen voor het bekomen van een nieuwe arbeidskaart zou ondernemen. Immers kan er in casu niet worden voorbijgegaan aan het feit dat de zorgvuldigheidsplicht voor de overheid waarop verzoekster zich beroept, ook op haar zelf rust (RvS 28 april 2008, nr. 182.450, DE GRAEVE). Aan de verwerende partij, die louter heeft vastgesteld dat verzoekster geen arbeidskaart kan voorleggen en aldus niet langer voldoet aan de aan haar verblijf gestelde voorwaarden, kan dan ook geen kennelijk onredelijk of onzorgvuldig handelen worden verweten. In de mate dat verzoekster zich gegriefd zou voelen door het feit dat het Vlaams Subsidieagentschap de arbeidskaart, aangevraagd door de BVBA HAB MEAT, heeft geweigerd omdat het niet toegelaten is

arbeidsvergunningen af te leveren aan personen die niet wettig in België verblijven, dient erop te worden gewezen dat eventuele grieven tegen deze beslissing via de geëigende (beroeps)procedure moeten worden geuit en dat, in de mate dat verzoekster zich overgeeft aan kritiek op de toepasselijke bepalingen desbetreffend, de Raad hiervoor niet bevoegd is. In zoverre verzoekster, ten slotte, stelt dat haar leven zich in België afspeelt, kan worden verwezen naar hetgeen bij de beoordeling van het tweede middel zal worden gesteld.

2.1.7. Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel werpt verzoekster de schending op van *“het recht op eerbiediging van het privé-, gezins- en familieleven en van het recht om te huwen (artikel 8 juncto 12 EVRM)”*. Het middel is als volgt uiteengezet :

“Verzoekster woont inmiddels geruime tijd in België en heeft hier het ‘centrum van haar belangen’ gevestigd, in die zin dat haar privé-leven inmiddels volledig verankerd is in België.

Door de handhaving van de bestreden beslissing, en de daaruit voortvloeiende weigering tot vestiging, zou het recht van verzoeker op eerbiediging van zijn privé-, gezins-, en familieleven (artikel 8 EVRM) op onaanvaardbare wijze worden geschonden.

Indien verzoekster de aanvraag zou indienen in haar land van herkomst, zou zij gedurende enkele jaren gescheiden worden van haar sociale relaties, aangezien deze procedure enkele jaren in beslag neemt. Ook al betekent dit slechts een ‘tijdelijke verwijdering van het grondgebied’, zulks is vanzelfsprekend niet bevorderlijk voor een relatie, van welke aard ook.”

2.2.2. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618). Verzoekster voert wel een schending aan van het recht om te huwen, zoals bepaald in artikel 12 van het EVRM, maar zet op geen enkele wijze uiteen dat zij de intentie had om te huwen, laat staan dat zij uiteenzet op welke wijze het bevel om het grondgebied te verlaten dit recht met de voeten treedt. Dit middelonderdeel is dan ook onontvankelijk.

2.2.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38).

Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

2.2.4. Verzoekster stelt zonder meer dat zij reeds sedert geruime tijd in België woont en hier het centrum van haar belangen heeft gevestigd in die zin dat haar privéleven inmiddels volledig verankerd is in België. De Raad kan alleen maar vaststellen dat verzoekster wel beweert dat haar privéleven hier volledig verankerd is, doch daar geen enkel bewijs van bijbrengt. Zij toont dus geenszins aan dat zij in

België een privéleven heeft dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Alleen al om die reden moet de aangevoerde schending van deze bepaling worden verworpen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juli tweeduizend dertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. A. DENYS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DENYS

A. WIJNANTS